

ပုပ္ဖိန္ဒြိယ

တယ်တာပု
အလွမ်းချည်း

မဟုတ်

မကသလုံချင်းဝတ္ထုသစ်

ဘာမှ မဟုတ်ဘူး လို့ ပဲ

သဘောထားပါ။

နောက်တောက်တောက် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်တဲ့

လူငယ်လေးတစ်ယောက်အကြောင်းပဲ

ဆိုပါစို့ ... ။

ကိုယ့်ယုံကြည်မှုအတွက်

ကိုယ်လုပ်တာ

ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းဆုလာဘ်

အပြစ်လားဗျာ ...

(၁)

ဒီနေ့လိုမျိုး တစ်ခါဖူးမှ အိပ်ရာကစောစောမထမိ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

မနက်စောစော မစားရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ... ဆီထမင်းကလည်း
ကောင်းမှ ကောင်း။ ပဲပြုတ်ကလေးနဲ့ ဆီချက် ချက်ထားတဲ့

ကြက်သွန်ကြော်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ ကောင်းလိုက်တဲ့ အရသာ။

နေ့တိုင်း မနက်ကိုးနာရီကျော်ကျော်မှ နိုးတော့ ရွာထဲ မနက်စောစော ဈေးလှည့်ရောင်းတဲ့ ဈေးသည် တွေ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။

"ဒီနေ့တော့ မခင်တင့်ရေ ဘာထူးခြားလဲ မသိဘူးဟေ့ ... နင့်သား အေးချမ်းဆိုတဲ့ ကြပ်ကြီးက အိပ်ရာက အစောကြီး နိုးလာတယ်ဟေ့ ..."

ဆီထမင်းကို ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မြည်းနေတဲ့ ကြပ်ကြီးကို ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးခင်ဇော်က ရယ်မောရင်းမှ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အမေဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်တင့်ကတော့ တစ်ဦးတည်းသော သားလှရတနာ ကြပ်ကြီး ဆီထမင်းစားနေတာကို ရွှေထမင်း ရွှေဟင်းစားရလို့ ကြည်နူးနေသလား ထင်ရတယ် ...။ ကြည့်နေလိုက်တာ ကြည့်မဝတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

"သားရေ ... ဒီမှာ ပဲ ကော်ဖီသောက်ပါလား ..."

ဒေါ်ခင်တင့်က ကော်ဖီဖျော်ဖို့ လုပ်နေရင်းမှ လှမ်းမေးလိုက်ပါတယ်။

"နေပါစေ အမေရာ ... အစဉ်အလာကို ကျွန်တော် ထိန်းပါရစေ။ ရွာလယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပဲ အမြဲလက်ဖက်ရည်သောက်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အစဉ်အလာတွေ မဖျက်ပါနဲ့ အမေရယ် ..."

ကြပ်ကြီး စကားအဆုံး အိမ်ရှေ့ခြံဝိုင်းအပြင်ဘက်ကနေ ထန်းလျက်တောင်းတွေ တင်သွားတဲ့ နွားလှည်းတစ်စီးကို ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ဦးခင်ဇော်က ကြပ်ကြီးကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပါတယ်။

"နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာကွာ ... တစ်မနက်လေး အိပ်ရာစောစောထမိပါတယ် ... မင်းရဲ့ သားက မင်းကို တရားပြန်ဟောနေပြီ ... တွေ့လား"

"အမလေးတော် ဟောစမ်းပါ ... ဒီသားလေးတစ်ယောက်ရှိတာ

ဘာဖြစ်လဲ ... အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ ... ရွာမှာ ကျွန်မတို့ ရဲ့ ထန်းတောတွေကော၊ ထန်းလျက်လုပ်ငန်းတွေကော စားမကုန်အောင် ရှိတာ၊ ပြော ဟော ကြိုက်သလို လုပ်ပလေ့စေ ..."

ဒေါ်ခင်တင့်က လင်ဖြစ်သူ ဦးခင်ဇော်စကားကို အပြစ်မမြင်ဘဲ သားဖြစ်သူ ကြပ်ကြီးအတွက် အချစ်မြင်လို့ နေပါတယ်။

"အေးပေါ့ကွာ ... မိဘလုပ်ငန်းကိစ္စ ဝိုင်းကူပါဆို ... ဒီကောင်က မိဘကိစ္စထက် အရပ်ထဲ ရွာထဲ ဘယ်လိုကလိရမလဲ ကြပ်ရမလဲပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာ ... ဒီကောင့်ဇာတ်လမ်းတွဲတွေက ဘာတွေ ဆက်လာဦးမလဲ မင်း စောင့်ကြည့်ဦး ..."

"အဘကလည်း ဗျာ ... ဒါက ကျွန်တော့် ဝါသနာကိုး ... ကျွန်တော်က အရက်သောက်တာ၊ ထန်းရည်မူးတာလည်း မဟုတ် ... ဒါလေးပဲ ပျော်ဖို့ ရှိလို့ ပါ ..."

ကြပ်ကြီးက ဆီထမင်းကို လက်စသတ် စားလိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်ပါတယ်။

"အံ့ပါရဲ့ ကွာ ... ငါတို့ မျိုးရိုးမှာ ဒါမျိုး မပါပါဘူး ..."

"ဒါပေါ့ အဘရာ ... မျိုးရိုးဂုဏ်ကို အခု အရွှေ့ခေတ်ကြီးမှာ ပါရာဒိုင်းအသစ် ပြောင်းပေး လိုက်တာ အဘတောင် ဂုဏ်ယူရဦးမှာ ..."

"ဘာကွ ..."

ဖအေဖြစ်သူ ဦးခင်ဇော်က ကြော်ငြာတွေထဲက ကျော်ဟိန်း သရုပ်ဆောင်သလိုမျိုး ရေရွတ် လိုက်ပါတယ်။

"ဪ ... မျိုးရိုးဂုဏ်ကို ပါရာဒိုင်းရွှေ့တာ ပြောင်းပေးတာ ဟုတ်လား ... ငါ့နဲ့ ကွာ ... ပဒိုင်းသီးတောင် မမြင်ဖူးတဲ့ ကောင်က

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ..."

ဆက်လက်ပြီး ချစ်လှစွာသော ဖခင်ထံမှ နောက်ဆက်တွဲစကားလုံးတွေ မလာခင် ကြပ်ကြီး တစ်ယောက် အိမ်ခြံဝိုင်းထဲကနေ လစ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ခြေလှမ်းတွေက ရွာလယ်က ကိုကြင်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆီသို့ ဦးတည်လို့ ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ထွက်လာတဲ့ အေးချမ်းတစ်ယောက် ဟိုးအဝေးမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ပုပ္ပါးတောင်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လို့ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ မရပ်လို့ ကလည်း မဖြစ် ထူးဆန်းနေလို့ ပါ။

လူပျိုကြီး ကိုတင်မောင်ငွေတစ်ယောက် သူ့အိမ်ရှေ့မှာ နှင်းဆီပန်းနှစ်ပွင့်ကို လက်က ကိုင်ပြီး လက်နဲ့ အပေါ်ကိုမြှောက်လိုက်၊ ပါးကိုကပ်လိုက်၊ နှင်းဆီပန်းကို နမ်းလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေလို့ ပါ။

ကြပ်ကြီး တွေးမိပါရဲ့ ။ လူပျိုကြီး ကိုတင်မောင်ဝေတစ်ယောက် မန္တလေးသိန်းဇော်ရဲ့ ကိုစောညိန်း သီချင်းတွေ ပြန်ဆိုထားတဲ့ ဗီစီဒီအခွေကိုကြည့်ပြီး အမူအရာကျင့်နေသလားလို့ ပါ။ သူ့ခမျာ အရှက်အကြောက်တောင်မရှိဘဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသလို ပါပဲ။

"ဗျို့ ... ကိုတင်မောင်ဝေ၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ ... နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ ... ဘာလဲ မန္တလေးသိန်းဇော် သီချင်းခွေထဲကဟာတွေ အားကျပြီး အမူအရာကျ

ငုံနေတာလား။"

ကြပ်ကြီးက ကိုတင်မောင်ဝေရဲ့ အိမ်ရှေ့ရောက်ရောက်ချင်း မေးလိုက်တော့ ကိုတင်မောင်ဝေ က ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ကြည့်ရင်းက မျက်နှာက စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ဖြစ်သွားပါတယ်။

"ဘယ်ကသာဟုတ်ရမှာ လဲ ကြပ်ကြီးရာ ... ကျောက်ပန်းတောင်းက ဗေဒင်ဆရာ ယတြာကြောင့်ကွ ... မြေတိုင်းရုံးက ငါ ကြိုက်နေတဲ့ စာရေးမကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိတယ် ... အဲဒါ သူ့ဆီက အဖြေရဖို့ ဗေဒင်ဆရာက မနက်စောစောစီးစီး နှင်းဆီပန်းနှစ်ပွင့်ကို အပေါ်ကိုးခါမြှောက်၊ ပါးမှာ ကိုးခါကပ်၊ ကိုးခါနမ်းဆိုလို့ လုပ်နေရတာကွ ..."

ကြပ်ကြီး တော်တော်ရယ်ချင်သွားပါတယ်။ ဒီလူကြီးကို ဘယ်ဗေဒင်ဆရာက ဘယ်လို ယတြာတွေ လုပ်ပေးလိုက်သလဲ မသိ။

ဟုတ်လား မဟုတ်လား ဘာမှ မဆင်ခြင်တတ်တဲ့ လူကြီး။

"ကြည့်လည်း လုပ်ပါဗျာ ... တော်ကြာ နှင်းဆီပန်းဆူးက စူးပြီး ပန်းကိုနမ်းတာ ခါချဉ် ကိုက်မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်မယ် ..."

"ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ပေါ့ကွာ ... သူကလေးက သက်မွန်မြင့်နဲ့ တူတယ်ကွ ... သူလေးရဲ့ အချစ်ကို လိုချင်တာကိုး ... သူလေးက ငါ့ကို အရေးတော့ နည်းနည်းပေးပါတယ် ... ငါ့အဖို့ အတွက်က သူလေးရဲ့ အချစ်မရမှာ စိုးတာ ..."

လူပျိုကြီး ကိုတင်မောင်ဝေကတော့ သူ့ရင်တွင်းဖြစ်တွေကို အပီရင်ဖွင့်နေပါတယ်။

ကြပ်ကြီးအဖို့ ကတော့ ဒီနေ့ ဈေးဦးပေါက်ပြီလို့ ။

"ကိုတင်မောင်ဝေ ... ဒီနှင်းဆီပန်းယတြာက ပျော့တာပေါ့ ...

ဟိုဝွေးချို့ရွာက ကျွန်တော့် ဦးလေး သူများကို လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့ ယတြာပေးမယ် ... ဘာမှန်သလဲ မမေးနဲ့ ... ပြီးရင် ရွာလယ်က ကိုကြင် ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုက်ခဲ့ ..."

"ဟုတ်လား ... လိုက်ရမှာ ပေါ့ကွာ ... ငါ့အတွက် အရှုံးမရှိပါဘူး၊ ယတြာကောင်းဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် ..."

"ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်နေမယ် ..."

ကြပ်ကြီးတောင် စကားမဆုံးသေးပါ။ ကိုတင်မောင်ဝေတစ်ယောက် လက်ထဲက နှင်းဆီ ပန်းတွေပစ်ချပြီး အိမ်ထဲ ပြေးပါရောလား။

သေချာပြီ။ ဒီလူကြီး ဝှင်ထဲ ဝင် လာပြီ။

ကိုကြင်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တော့ လက်ဖက်ရည်သောက်သူ သိပ်မရှိတော့။ အားလုံးက လုပ်ငန်းခွင်အဖြစ် ယာထဲ၊ ကိုင်းထဲ၊ ထန်း တောတွေဆီ ရောက်နေကြပါပြီ။

"ကြည့်လုပ်နော် ကြပ်ကြီး ... မင်းက မင်းဝသီအတိုင်း လျှောက်ကြပ် ပြန်ပြီ ... ဟိုကလည်း အချစ်အတွက် မွန်နေ ... ကျွိုင်းမယ်နော်"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်ရောက်ချင်း ကြပ်ကြီးက ယနေ့မနက် ဈေးဦးပေါက်ရခဲ့တဲ့ အကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြတော့ စိန် မောင်က တားလိုက်ပါတယ်။

"စိန်မောင် ... ကိုတင်မောင်ဝေ လာရင် မင်းတို့ ဘာမှ မပြောနဲ့ နော် ... ငါပြောသလို လိုက်ထောက်ခံပေး ..."

"စိန်မောင် ... ကြပ်ကြီးကတော့ ငါတို့ ကိုပါ အမှုတွဲထဲ ထည့်နေပြီ နော် ..."

အရေးထဲ ရွှေရိုးက ဝင်နှောင့်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

"ကိုယ် ရောက် လာပြီ ကြပ်ကြီးရေ ... ညီလေး ဘာသောက်ထားလဲ၊ ဒီဝိုင်းကို အကုန်ရှင်းမယ်ဟေ့ ..."

တော်တော်ကို သဘောကောင်းနေတဲ့ ကိုတင်မောင်ဝေ။ တစ်ခါဖူးမှ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူ လက်ဖက်ရည်ဝယ်သောက်တာ မဟုတ်။ အခုကျတော့ စေတနာတွေ ဗရပွနဲ့ ဝေသန္တရာ မင်းကြီးကိုတောင် ထိုင်ငိုသွားနိုင်လောက်တယ်။

"ကဲ ... သူငယ်ချင်းတို့ ဟောဒီက အစ်ကိုကြီး ကိုတင်မောင်ဝေရဲ့ ချစ်ခရီးလမ်း အဆင်ပြေဖို့ အတွက် အားပေးလိုက်ပါဦးဟေ့ ..."

ကျွန်တော့်အဆုံး ဘိုးတင်က ...

"ကိုတင်မောင်ဝေ ... ပဲပေါက်စီလေး အားပေးလိုက်မယ်နော် ... အစ်ကိုရဲ့ အချစ်ရေး အတွက် အောင်ပွဲအကြိုပေါ့ဗျာ ..."

"စားကွာ ... မှာ ကွာ ... ကိုကြံ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး ကုန်ပလေ့စေ"

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဘာစောဒကမှ မတက် ... ကြပ်ကြီးကြောင့် ဒီမနက် အိပ်ကပ် ထဲက ဖွတ်ကလိဒဂျီးတွေ မကုန်တော့လို့ ပါ။

"ဒီလို ကိုတင်မောင်ဝေရေ ... အစ်ကိုရဲ့ ချစ်ရေးချစ်ရာဆိုတာ တနင်္လာနံကျတယ် ... ဒီတော့ အိုးအိမ်ထူထောင်ရမယ့်ကိစ္စဆိုတော့ အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုရဲ့ အချစ်တွေအတွက် အစ်ကို ထူထောင်ထားတဲ့ အစ်ကို

ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတဲ့ အိမ်ဂေဟာထဲမှာ အစ်ကိုနှလုံးသားကို ပေါင်နှံရမှာ ဆိုတော့ အခု အစ်ကိုမှာ အချစ်နဲ့ ထူထောင်မယ့် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် မရှိသေးဘူးဆိုတော့ ..."

"ဟ ... ရှိပါတယ်ကွ၊ ငါ့အိမ်က မိဘတွေသေရင် အိမ်ကော ယာတွေကော အမွေရမှာ ..."

ကြပ်ကြီး အတော်ခေါင်းစားသွားပါတယ်။

" မဟုတ်ဘူး လေ အစ်ကိုရာ ... အခုဟာက ယတြာနည်းအရ ပြောပြတာ ... ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ကျူးကျော်မြေမှာ တဲဆောက်နေတဲ့ ဦးချစ်တင်ရဲ့ တဲရှေ့မှာ အိမ်၊ ခြံမြေ၊ အပေါင်လက်ခံသည် ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် သွားချိတ်ထားရမယ် ..."

"ဟေ ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲကွ ..."

ကြပ်ကြီးရဲ့ ယတြာက ထူးခြားနေတာမို့ ... ကိုတင်မောင်ဝေက အံ့အားတသင့်နဲ့ မေးလိုက်ပါတယ်။

"ကိုတင်မောင်ဝေကလည်း ... စောစောက ကျွန်တော်ပြောသလိုပေါ့ ... အစ်ကိုရဲ့ နှလုံးသားကို အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ အိုးသစ်အိမ်သစ်မှာ အိမ်ခြံမြေ ပေါင်သလို အပေါင်ထားရမယ်လေ ... ဒီတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ တနင်္လာနံနက် ဓာတ်တူတဲ့ ဦးချစ်တင်ကို ယတြာလုပ်ရမှာ ... သူက အစ်ကို လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး အချစ်နဲ့ သီးခြားရှိသလိုမျိုး သူလည်း ရွာမြောက်ဘက်က ကျူးကျော်မြေမှာ တဲထိုးပြီး သီးခြားနေတာပဲ မဟုတ်လား ..."

"အေးကွာ ... ဒီလိုယတြာမျိုးကို ငါက တစ်ခါဘူးမှ မကြားဖူးဘူးကွ ... ဒါနဲ့ ဘယ်တော့ စ၊ရမှာ လဲ ..."

"ဒီညပဲ လုပ်ရမှာ ... ဦးချစ်တင် မသိဘဲ သူ့တဲရှေ့မှာ အိမ်ခြံမြေအ

ပေါင်လက်ခံသည် ဆိုင်းဘုတ် သွားထားရမှာ ..."

"စိတ်ချ ... ဒီည လုပ်ကိုလုပ်မယ် ..."

ကြပ်ကြီး တော်တော်ရယ်ချင်နေပါတယ်။ ကြပ်ကြီးလိုပဲ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ရယ်ချင်နေလို့ ။

{

ကြပ်ကြီး အင်မတန်မှ သိချင်နေပါတယ်။ ကိုတင်မောင်ဝေကို ကြပ်ပေးလိုက်တဲ့ ကိစ္စက ဘာဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာပါပဲ။

တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ တော့ သေချာမှ သိပ်သေချာလို့ ။

ဟိုးအဝေးဆီက တိုက်ခတ်လာတဲ့ နံနက်လေပြည်ထဲမှာ မြေကြီးကို ဆည်ရေသွင်းပြီး လက်ထွန်စက်နဲ့ ထွန်ထားလို့ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မြေသင်းနံ့ကိုရှူရှိုက်ရင်း ဦးချစ်တင် တဲရှေ့ကို ထွက်လိုက်ပါတယ်။ ထန်းလက်မိုးထားတဲ့ တဲက သူ့ဦးခေါင်းနဲ့ မလွတ်လို့ ခေါင်းတောင် ငုံ့လိုက်ရပါသေးတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားကို မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း တဲရှေ့တည့်တည့် အင်္ကျီလှန်းတဲ့ ဝါးလုံးတန်းမှာ ကတ်ထူပြားပေါ် စာရေးထားတာတွေ့လို့ ဦးချစ်တင် ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ ပေါင်သည်။

ဦးချစ်တင် စာကိုဖတ်ပြီးတဲ့ နောက် တော်တော်ပေါက်ကွဲသွားပါတယ်။ မျက်နှာကြီးကလည်း နီလာပါတယ်။

"ဒါ ဘယ်သူ လက်ကမြင်းတာလဲကွ ... ဒါ သက်သက် ငါ့ကိုစော်ကားတာ ... ဒီကိစ္စ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ရှင်းရမယ် ..."

ဦးချစ်တင်တစ်ယောက် ဒေါသထွက်ရင်းက ဝါးလုံးတန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုဖြုတ်ပြီး ရွာလယ်မှာ ရှိတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖျော်တို့ အိမ်ဝိုင်းဘက်ထွက်လာပါတယ်။

"ဥက္ကဋ္ဌ ... ဥက္ကဋ္ဌ ..."

မနက်စောစောစီးစီး အိမ်ဝိုင်းရှေ့က အော်သံကြားတဲ့ အတွက် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖျော် ပြတင်းပေါက်တံခါး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာ ကတ်ထူဆိုင်းဘုတ်ပြား ကိုင်ထားတဲ့ ဦးချစ်တင်ကို တွေ့ရပါတယ်။

"ဦးချစ်တင် ... ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ ... စောစောစီးစီး ..."

ဦးဖျော်က ဦးချစ်တင်ရှိရာ သွားရင်းက မေးလိုက်ပါတယ်။

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ... ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို ကျုပ်အိမ်ရှေ့မှာ လာချိတ်ထားလို့ဗျာ ..."

"ဘာရေးထားတာမို့လို့ လဲဗျာ ..."

ဦးဖျော်က ဦးချစ်တင်လက်ထဲက ဆိုင်းဘုတ်ကို ယူပြီး ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

"ဒါများ ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..."

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ဦးဖျော်ရ ... ဒါ ကျုပ်ကို သက်သက်စော်ကားတာ ... အိမ်မဝယ်နိုင်လို့ ရွာရဲ့ မြောက်ဘက် ကျူးကျော်မြေမှာ တဲထိုးနေရတာကို အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ ကျုပ်က ပေါင်တယ်ဆိုပြီး လာနောက်တာ ... ဒါ ကျုပ်ရဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို သက်သက်စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး လား ၊ ကျူးကျော်တဲ့မှာ နေတဲ့ ကျုပ်ကို စော်ကားတာဗျ ... ဦးဖျော်က ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲဆိုတာ စုံစမ်းပါ ..."

ဦးချစ်တင်ရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံများကြောင့် ရွာထဲက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရွာသားအချို့ကော အနီးအနား အိမ်တွေက လူတွေပါ သူကြီးခြံဝိုင်းထဲ ရောက်လာကြပါတယ်။

"ညတုန်းက ... ကျုပ် ဟိုဘက်ရွာက ပြန်လာတာ လူပျိုကြီးတင်မောင် ဝေတစ်ယောက် ဦးချစ်တင်တဲရှေ့ ဝါးလုံးတန်းမှာ ဒီဆိုင်းဘုတ်ချိတ်တာ တွေ့ရတယ် ..."

အနီးနားရှိ ရွာသားတစ်ဦးရဲ့ စကားကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖျော် အံ့အားသင့်သွားပါတယ်။

"တင်မောင်ဝေက ဦးချစ်တင်ရဲ့ တဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ရတာလဲကွာ ... သွား ... တင်မောင်ဝေကို သွားခေါ်စမ်း ..."

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖျော်က ရွာသားတစ်ဦးကို လူပျိုကြီးတင်မောင်ဝေကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

လူပျိုကြီးတင်မောင်ဝေ ရောက် လာပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ အဖြစ်မှ

နံတွေကို သိသွားပါတယ်။

"ကဲ ... ကြပ်ကြီး၊ မင်းလုပ်တာ ကောင်းသလား ..."

အဖြစ်မှန်တွေကို သိသွားလို့ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖျော်က ကြပ်ကြီးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ကြပ်ကြီးရောက် ရောက်ချင်းမှာ ပဲ ဦးဖျော်က မေးလိုက်ပါတယ်။

"ကောင်းတာပေါ့ ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ၊ လူပျိုကြီးကိုတင်မောင်ဝေအတွက်လေ"

ကြပ်ကြီးက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ စကားပြောလို့ မဆုံးခင်မှာ ပဲ လူပျိုကြီး ကိုတင်မောင်ဝေက ဒေါသထွက်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ...

"ဒီမှာ ကြပ်ကြီး ... မင်း ယတြာလုပ်မှ ငါ့ရဲ့ အရှက်တွေ ကွဲကုန်ပြီ၊ ငါ့ကို မယားတရူးလို့ မကြားတကြားနဲ့ ပြောတဲ့ သူတွေတောင် ရှိတယ် ... ငါ့ရှက်တယ် ... မင်းကွာ ... ငါ့ရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့ အချစ်တွေကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ရယ်စရာအဖြစ် ကြပ်ရတာလဲကွာ ... ပြောစမ်း ကြပ်ကြီး ..."

"ကိုတင်မောင်ဝေကလည်း ဗျာ ... ကြပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ့် ယတြာဗျာ ... ဦးချစ်တင် တလွဲထင်လို့ ..."

"တော်စမ်းကွာ ... မကြားချင်ဘူး"

ကိုတင်မောင်ဝေက ဒေါသ တော်တော်ထွက်နေပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပေါ့။ လူကြားထဲမှာ ဆိုတော့ သူ့ကောင်မလေးကိစ္စအတွက် သူ့ခမျာ ရှက်ရှာတာ။ ဒါမျိုး သူ့ဘဝမှာ က ဖြ

စံမှ မဖြစ်ဘူးတာ။

နောက်ဆုံး ကြပ်ကြီးရဲ့ အဖေနဲ့ အမေ ရောက် လာပြီး တောင်းပန်မှ
ပဲ ပြဿနာက ပြေလည်သွားပါတော့တယ်။

မပြေလည်ဘဲ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ရွာထဲလှည့်ပြီး ပြောသူက
တော့ ဦးချစ်တင်ပါပဲ။

အိမ်မဝယ်နိုင်လို့ ကျူးကျော်မြေမှာ တဲထိုးပြီး နေရတာကို အိမ်၊ ခြံ၊
မြေ ပေါင်တယ်ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်ရေး ... သူတဲရှေ့ လာချိတ်တာ တစ်သ
က်လုံး ဆင်းဆင်းရဲရဲ ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ သူ့ရဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ဂုဏ်ကို စော်
ကားတာ အခံရခက်ဆုံးပဲတဲ့ ။

ကြပ်ကြီးကြတော့ကော။ အိမ်မှာ ဖခင် ဦးခင်ဇော် သြဝါဒချွေတာ နှ
စ်နာရီနီးပါး နားထောင်ခဲ့ ရတာ။

အပေါ့အပါးတောင် ထ,မသွားနိုင်တဲ့ အထိပါပဲ။
